

Kázání Růžďka 17.12.2023

Vaše lampy at' hoří

Vsup 444,1

Introit: **Žalm 29**

Píseň 435

Modlitba

Čtení: Zjevení 3, 1-6

Píseň 313

Text kázání: Lukáš 12, 34-36

Milí přátelé, bratři a sestry,

co prožíváte s příchodem blížících se Vánoc? Je to adventní ztišení? Zastavení se? Anebo o žádném zastavení nemůže být řeč, protože je toho potřeba ještě mnoho zařídit, napéct, nakoupit? A máte pocit nervozity, že to všechno nezvládnete? Připadáte si vyčerpaní a unavení?

Na vyčerpanosti a únavě má všechno to okolo jistě velký vliv. K tomu se přidává ještě i ta zima, nachlazení a další starosti. Přesto bych vás chtěl do těch dalších dnů především povzbudit. Nedávno nás na skupince u Hrazdílů oslovila jedna věta, která se vztahovala ke knize Zjevení, konkrétně k listu andělu církve v Sardách a k těmto slovům: **„Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev. Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť' shledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem; Co chybělo skutkům tamního sboru? Proč ty skutky byly mrtvé? To slovo, co nás oslovilo, bylo slovo jednoho výkladu k tomuto textu. A tam bylo napsáno: *Skutkům již něco chybí? Že by únava? Ta pochází z toho, že u toho již není srdce!* Pro mne to bylo takové nové zjištění. Je únava fyzická i psychická, ale je i únava, která pochází z toho, že u toho, co dělám a co je přede mnou, už vlastně nemám své srdce. Místo toho, abych prožíval radostné očekávání Vánoc, místo toho abych prožíval adventní radost, tak mě to spíše vede k otrávenosti, kolik toho přede mnou ještě je. Jak je toho na mě moc. Prožíváte to někdy podobně? Připadáte si, že děláte věci tak nějak mechanicky? Tak nějak bez štávy? Připadáte si jako prázdné a duté nádoby? Neříkám, že vždy, ale někdy za tím stojí právě to, že v tom co děláte, jednoduše už nemáte své srdce. **A protože to jsou pak skutky bez lásky, tak jsou to vlastně skutky mrtvé.** Místo toho, aby přinášeli lásku, život a radost, tak v tom je rozhořčení, otrávenost, my jsme pak neklidní a vlastně nespokojení.**

Když pomíneme předvánoční období a zamyslíme se nad tím, že se nám to třeba děje v nějaké službě, nebo v zaměstnání, pak bychom se jistě měli modlit a ptát se Pána na Boží vůli, jestli v tom, co dělám, mám ještě zůstat, anebo jestli mne už vidí někde jinde. K tomu mne ještě napadá scéna z filmu Vratné láhve, kde Zdeněk Svěrák hraje již starého učitele, který nezvládá některé žáky a je napomínán ředitelkou. A on se rozhodne odejít ze školství, a zdůvodní to slovy. **„Já už bych tu nebyl rád.“** Tu větu pak zopakuje u okýnka výkupu lahví, kde ho nahradil automat. Už ztratil kontakt s lidmi, už by tam nebyl rád a tak odchází. To je jistě velmi osvobozující. Proč dělat něco, co nedělám rád? Proč se trápit?

Vraťme se ale k tomu předvánočnímu času. Vraťme se do svých rodin, vraťme se k aktivitám našeho sboru. Vraťme se k tomu, co víme, že máme udělat, **Vraťme se k tomu, co jsme kdysi dělali se záplem, s radostí. A ptejte se sami sebe. Mám z toho ještě radost? Dávám do toho ještě své srdce? Anebo už mi došla energie?** Já nevím, jak to máte vy, bratři a sestry, ale já patřím k lidem, kteří si uvědomují zodpovědnost za to, co dělají. A chci v tom být vytrvalý a věrný. Uvědomuji si ale, že dělat to bez lásky, v nějaké našťvanosti, tak nějak mechanicky, že by to bylo k ničemu. Chtěl bych vás tedy všechny povzbudit, vás, kteří si uvědomujete zodpovědnost vůči svým rodinám, ale také třeba vůči svému okolí. Chtěl bych povzbudit vás všechny, kteří si uvědomujete, že něco před Vánoci ještě udělat musíte, abyste udělali právě těm druhým radost. A chtěl bych vás povzbudit k tomu, abyste nemuseli prožívat pocit marnosti. Prostě takový ten stav, tak všem jsem udělal radost, a kdo jí udělá mne? Kdo mne ocení?

Chtěl bych nás, milí přátelé, všechny povzbudit do příštích dnů, abychom z nich měli radost, abychom prožívali pokoj a Boží lásku. V knize Kazatel 3,11 je napsáno něco důležitého o lidském srdci: **Bůh všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná.** Bůh stvořil prvního člověka se srdcem naplněným Bohem. Adam s Evou byli šťastni, ovšem svým

hříchem způsobili, že ze svého srdce vlastně Boha vyhnali. A tak každý člověk od tohoto prvního pokolení se rodí se srdcem neúplným. To znamená, že já i ty, jsme se narodili vlastně s takovou temnou dírou v srdci. Jako duté nádoby. A ta díra v srdci, to je vlastně místo, kde v člověku je **skryta touha po věčnosti**. Touha po Bohu. Není tam naplnění, ale touha po věčnosti, po Bohu, po Boží lásce.

Někdo samozřejmě může oponovat, že není dutou nádobou, že tam má mnoho lásky pro druhé lidi. To je samozřejmě v pořádku a je dobře, pokud to tak lidé v sobě mají. **Představte si ovšem ale takové srdce jako puzzle. Vkládáte do něj jednotlivé části. Co na těch jednotlivých kouscích tohoto puzzle bude? No prostě to, co máš v srdci.** Tak na jednom kousku je např. manželka, manžel. Na druhém kousku děti. Na dalším přátelé. Na dalším to, co máš rád. Nějaké záliby, nebo i práce, apod. Ovšem jeden kousek, aby byl ten obraz srdce plný, stále chybí. Nikde není. Ztratil se. V tom srdci je prostě černá díra. **Chybí totiž puzzlík jménem Bůh. My všichni lidé se někdy snažíme toto prázdné místo nějak zalepit.** Zkoušíme tam dávat puzzle dalších nějakých svých zálib, udělat si nějakou radost, anebo někdo je takový, že to zalepí tím, že o to více se bude snažit být druhým prospěšný. To samozřejmě také dává určitou radost člověku. Jenže, milí přátelé, ač se budeme snažit sebevíc, ač to budeme lepit, jak nejlépe budeme umět, přesto to místo, kde má být ten Boží puzzlík, nebudeme schopni tam napasovat vůbec nic. Tam pasuje akorát ten jediný puzzlík a ten tam může vložit pouze Ježíš Kristus.

Pokud tedy místo, které je určené pro Pána Ježíše budeš zalepovat čímkoliv jiným, tak ti to možná bude chvíli působit radost, bude tě to naplňovat. Nakonec ale stejně shledáš, že jsi nespokojen, že jsi prázdný a že nemáš sílu konat to, co konat máš. Mnohdy ti pak bude chybět síla k tomu, co děláš, síla k překonávání překážek ve svém životě.

Kde tedy brát tu sílu? **Svou sílu hledejte u Pána, je řečeno. V jeho veliké moci.** Mnozí z vás, bratři a sestry, jste již poznali tu Boží sílu. Dali jste své životy Pánu a dovolili Mu, aby do vás vložil svého Svatého Ducha. A On vás zapálil. Do vašeho života přišlo světlo, pokoj, Boží láska, Boží oheň, zapálení. Vaše lampa hořela. A jak je to teď? Hoří ještě, anebo doutná? Nebo vyhasla? Křesťané v Sardách jsou vyhořelí křesťané, sotva doutnající. A jsou napomínání, **aby se rozpomněli, jak Kristovo slovo přijali a slyšeli, a aby jej zachovávali a činili pokání.** A jsou varování: „**Nebudeš-li bdít, přijdu tak, jako přichází zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.**“ A ta slova si jistě můžeme vzít také ke svému srdci. Zvláště o adventu nás totiž náš Pán vyzývá: **Bud'te připraveni a vaše lampy ať hoří. Bud'te jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře.** Máme tedy být připraveni. Máme hořet plamenem Boží lásky. Máme mít sílu a s radostí konat to, co nám je určeno. Samým od sebe nám to ale zcela jistě nepůjde. To může způsobit pouze Duch svatý. Ti v Sardách jsou vyzýváni, aby se rozpomněli, jak to bylo poprvé, když byli zapálení. A Pán jim tak znovu připomíná důležitý postup, jak se nechat znovu zapálit, jak se nechat naplnit Boží silou a mocí. **Kristovo slovo slyšeli, přijali, zachovávali a činili pokání.** Chceš-li dnes odsud odejít v nové Boží síle, pak vezmi to slovo vážně, naslouchej mu dobře, přijmi jej, zachovávej ve svém srdci a čin pokání. To slovo čin pokání, znamená mj. také: obrát' se od mrtvých cest a mrtvých skutků k živému Bohu. Na Něj nasměruj své srdce, volej k Němu a dovol Mu, aby tvé srdce změnil a zapálil ho plamenem Boží lásky. Neboť Mu na tobě záleží. On chce z tebe sejmut břemena a únavu a dát ti novou sílu, je třeba se na Něj ale obrátit.

Vánoce jsou, milí přátelé, už téměř za dveřmi a s nimi přichází i Pán Ježíš. Chce se s vámi setkat. Možná jinak, než je vaše představa. Abychom Ho rozpoznali, je potřeba být ve stavu bdělosti, s rozsvícenou lampou svého srdce. Ať tedy prožijete ještě i v tom předvánočním čase to zaslíbení, které Pán Ježíš dává: **Blaze těm služebníkům, které Pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat.**

Amen

Modlitba

Píseň 450

Slovo poslání: Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. (Izajáš 42,3)

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 719